

ROBERT BRYNDZA

**NINE ELMSI
MÕRVAR**

ERADETEKTIIV KATE MARSHALLI PÕNEVIK

Inglise keelest tõlkinud Raili Puskar

ESIMENE PEATÜKK

Uurija, konstaabel Kate Marshall oli parasjagu rongis, teel koju, kui ta telefon helises. Tal kulus hetk aega, et telefon pika talve-mantli sisemisest taskust üles leida. Ta tõmbas suure, telliskivi meenutava telefoni antenni välja ja vastas kõnele. Helistas tema ülemus, peainspektor Peter Conway.

„Tere.“

„Lõpuks ometigi vastab ta kõnele!“ nähvas Conway pikema sissejuhatusega. „Olen sind taga ajanud. Mis mõtet on üldse seda uut mobiiltelefoni omada, kui sa kõnedele ei vasta?“

„Vabandust. Olin terve päeva kohtus – Travis Jonesi juhtum. Ta sai kolm aastat, mis on rohkem, kui ma ...“

„Üks koeraga jalutamas olnud isik leidis Crystal Palace’i piirkonnast pargist noore naise surnukeha,“ ütles Conway teda katkestades. „Alasti. Kehal hammustusjäljed, kilekott pähe seotud.“

„Nine Elmsi inimsööja ...“

„Operatsioon Surmaputk. Sa tead väga hästi, et mulle ei meeldi see hüüdnimi.“

Kate’il oli tahtmine vastata, et nüüdseks on see nimi juba levinud ning sellest ei pääse kuskile, aga Conway ei talunud niisama lobisemist. Ajakirjandus oli tulnud hüüdnimega välja kahe aasta eest, kui Londoni edelaosas Nine Elmsi rajoonis oli Thamesi jõe läheduses asuvast autoromulast leitud seitsmeteist-kümneaastase Shelley Norrise surnukeha. Kui päris täpne olla, siis mõrvar üksnes hammustas oma ohvreid, aga ajakirjandus ei lasknud end sellest häirida, sest „inimsööja“ kõlas märksa paremini. Viimase kahe aasta jooksul oli röövitud veel kaks

tüdrukut, mõlemal juhul õhtupoolikul, kui tüdrukud läksid koolist koju. Nende surnukehad leiti mitu päeva pärast nende kadumist erinevatest Londoni parkidest. Mitte miski ei mõjunud ajalehtede müüginumbritele paremini kui vabaduses viibiv inimsööja.

„Kate, kus sa oled?“

Rongi akna taga oli pime. Kate tõstis pilgu vaguni elektroonilisele tabloole.

„Rongis. Kohe varsti kodus.“

„Tulen sulle jaama vastu. Võtan su peale meie tavalises kohetumispaigas.“ Conway lõpetas vastust ootamata kõne.

Kakskümmend minutit hiljem ootas Kate teda raudteejaama tunneli ja liiklusrohke tänava vahele jääval kõnniteeribal. Jaama piirkonnas käisid arendustööd ja Kate'i teekond koju, tema väikesesse korterisse, kulges mööda pikka tänavat, mida ääristasid tühjad ehitusplatsid. Sellises kohas polnud tahtmist pärast pimeduse saabumist liikuda. Teised reisijad olid üle tee läinud ja kadunud pimedatele tänavatele. Kate heitis pilgu üle õla hämara ja rõske tunneli poole, mis oli nüüd inimtühi. Ta jalge vahel maas oli väike kott toiduainetega, mis ta oli endale õhtusöögiks ostnud.

Kate'i kaelale langes piisk, ja veel üks – ja siis hakkas sadama. Ta tõstis mantlikrae üles ja tõmbus kõssi ning nihkus lähemale tänavale, kus särasid autode tuled.

Kate oli määratud operatsiooni Surmaputk meeskonda kuuetistkümmne kuu eest. Selleks ajaks oli Nine Elmsi inimsööja tapnud kaks tüdrukut. Nii suurt avalikku huvi tekitava juurdluse meeskonda arvamine oli olnud suur saavutus – seda

enam, et sellega oli kaasnenud ka uurijaks edutamine ja mundri kandmisest pääsemine.

Viimase kaheksa kuu jooksul – pärast kolmanda ohvri leidmist, kelleks oli seitsmeteistkümneaastane koolitüdruk Carla Martin – polnud kuskile välja jõutud. Surmaputke juurdlustiim tõmmati koomale ja Kate ning veel mõned uurijad viidi üle narkokuritegude üksusesse.

Kate kissitas vihma käes silmi. Käänaku tagant ilmusid nähtavale eredad autotuled, aga politseisireeni polnud kuulda. Ta heitis pilgu kellale ja taganes kõnnitee servast kaugemale.

Ta polnud Peterit näinud juba kaks kuud. Pisut enne seda, kui ta oli viidud üle teise üksusesse, oli ta Peteriga maganud. Conway ei käinud üldiselt oma tiimiga seltskondlikult läbi, aga ühel õhtul, kui nad olid läinud pärast tööd pubisse, olid nad sattunud jutulainele ja Kate oli leidnud, et talle meeldis Conway selts ja mehe intelligentsus. Nad olid jäänud rääkima veel pärast sedagi, kui teised tiimiliikmed olid läinud koju, ning maabunud lõpuks Kate'i juurde. Ja järgmisel õhtul oli Peter kutsunud Kate'i enda poole. Nüüd kahetses Kate väga, et oli ülemusega mitte üks, vaid lausa kaks korda maganud. Ta oli kaotanud hetkeks aru. Kaheks hetkeks, enne kui nad mõlemad tulid mõistusele. Kate oli väga moraalne inimene. Ta oli tubli politseitöötaja.

Tulen sulle jaama vastu. Võtan su peale meie tavalises kohtumispaigas.

Kate'i häiris, et Peter oli telefonis niimoodi öelnud. Mees oli teda kaks korda tööle viinud ja oli mõlemal korral võtnud peale ka Kate'i kolleegi inspektor Cameron Rose'i, kes elas siinsamas lähedal. Kas Peter oleks öelnud ka Camile „meie tavalises kohtumispaigas“?

Pika mantli alt hakkas külm sisse pugema ja kulunud taldadega „korralikest kingadest“, mis ta oli kohtusse minemiseks

jalga pannud, imbus sisse vihmavesi. Kate kohendas lähenevaid autosid silmas pidades kraed ja tõmbus veelgi rohkem kõssi. Peaaegu kõik, kes roolis istusid, olid mehed: valgenahalised ja hilistes kolmekümnendates eluaastates. Täiuslik sarimõrvari lühiiseloostus.

Kate'ist sõitis mööda porine valge kaubik, mille juhi nägu paistis läbi märja esiklaasi moonutatuna. Politsei oli seisukohal, et Nine Elmsi inimsööja kasutas ohvrite röövimisel kaubikut. Kahelt ohvrilt oli leitud kiude, mis klappisid 1994. aasta valge Citroën Dispatchi põrandamattideks kasutatava materjaliga. Selliseid kaubikuid oli aga Londoni piirkonnas registreeritud üle saja tuhande. Ei tea, kas politseitöötajad, kes olid jätud Surmaputkega tegelema, käisid ikka veel Citroën Dispatchide omanikke läbi? Ja kes see uus ohver oli? Ajalehtedes polnud sõnagi selle kohta, nagu oleks keegi jäänud kadunuks.

Valgusfooris süttis punane tuli ja peaaegu Kate'i ees peatus väike sinine Ford. Roolis istus tavaline City tüüp: ülekaaluline, viiekümnendates eluaastates, seljas peenikeste triipudega ülikond, prillid ees. Mees märkas Kate'i, kergitas kahemõtteliselt kulme ja vilgutab tulesid. Kate keeras pea ära. Sinine Ford nihkus ees seisvale autole lähemale, kuni kõrvalistuja aken oli peaaegu Kate'i kohal. Aken avanes ja mees kummardus Kate'ile lähemale.

„Õhtast! Teil näikse olevat külm. Pakun teile sooja ...“ Ta patsutas kõrvalistmele ja ajas välja peenikese terava keele. Kate kangestus. Tal tekkis paanika. Ta unustas ära, et tal on olemas politsei ametitõend ja ta on politseitöötaja, ning teda valdas hirm. „*No kuulge*. Hüpake sisse. Soojendame teid üles,“ ütles mees, patsutades kärsitult uuesti istmele.

Kate astus kõnnitee servast kaugemale. Selja taha jääv tunnel oli pime ja tühi. Foori ees seisvates autodes istusid meesjuhid, kes olid nagu oma kookonis ega märganud midagi. Valgus-

fooris põles endiselt punane tuli. Vihm trummeldas laisalt autode katusele. Mees kummardus Kate'ile veelgi lähemale ja kõrvalistuja uks avanes paari tolli jagu. Kate taganes sammukese veel, kuid tundis, et on löksus. Mis siis, kui mees väljub autost ja tõukab ta tunnelisse? „Ära mängi siin midagi. Kui palju?“ küsis mees. Nüüd ta enam ei naeratanud ja Kate märkas, et mehe püksikinnis on avatud. Mehe aluspüksid olid luitunud-hallid. Mees pistis sõrme kummi vahele, paljastas peenise ja hallid kubemekarvad.

Kate oli endiselt paigale naelutatud ning soovis üksnes, et foorituli vahetuks.

Ühtäkki löikas vaikusest läbi politseisireen ja seisvaid autosid ning tunnelit valgustasid vilkuvad sinised tuled. Mees tõmbas kähku püksiluku kinni ja sulges ukse. Aktiveeris kesk-lukustuse. Ta näole ilmus taas tuim pilk. Kate otsis käekotist politsei ametitõendi. Ta astus sinisele Fordile lähemale ja lajatas kaardi vastu kõrvalistuja akent. Ta oli ärritunud, et polnud seda varem teinud.

Peteri eritunnusteta politseiauto, sinine vilkur katusel, sööstis, poolenisti eraldusribal, seisvatest autodest mööda. Valgusfooris süttis roheline tuli. Peter keeras auto paigalt liikunud masina vabaks jäänud kohale. Nüüd oli Fordis istuv mees paanikas, silus juukseid ja kohendas lipsu. Kate saatis talle vihase pilgu, pani ametitõendi tagasi käekotti ning sammus Peteri auto poole.

TEINE PEATÜKK

„Anna andeks, et pidid ootama. Liiklus ...“ ütles Peter Kate'ile naeratades. Peter võttis kõrvalistmelt paberid ja tõstis need tagumisele istmele. Ta oli neljakümnele lähenev kena välimusega mees: tal olid laiad õlad, paksud tumedad laines juuksed, kõrged põsesarnad ja soojad pruunid silmad. Ta kandis kallist musta rätsepaülikonda.

„Arusaadav,“ vastas Kate, tundes käekotti ja söögikotti põrandale pannes ning seejärel ise istmele vajudes suurt kergendust. Niipea, kui Kate oli auto ukse sulgenud, andis Peter gaasi ja lülitas sireeni sisse.

Kõrvalistuja päikesesirm oli alla keeratud ja Kate tabas sirmi üles lükates sellelt iseenda peegelpildi. Ta polnud meigitud, ta polnud ka väljakutsuvalt riides ning ta oli end ikka pidanud pisut silmatorkamatuks. Tema näojooned ei olnud peened, vaid jõulised. Ta õlgadeni ulatuvad juuksed olid näolt tagasi lükatud ja topitud pika talvemantli krae vahele. Tema ainsaks silmatorkavaks omaduseks olid ta ebatavalised silmad, mis olid rukkilille tooni sinised ning mille keskel oranžika sädemega pupillid. Selle põhjus oli sektoraalne heterokroomia – haruldane nähtus, kus silmad on kahte värvi.

Teiseks silmatorkavaks, kuigi ajutiseks märgiks ta näos oli kärn paraneval huulel, selle oli põhjustanud talle paari päeva eest vastu hakanud joodik. Joodikuga tegeledes polnud ta tundnud vähimatki hirmu ning tal ei olnud häbi, et too mees oli teda löönud. See käis tema tööga kaasas. Miks ta siis tundis häbi sellepärast, et mingi närune ärimees oli talle külge löönud? Tege-

likult oleks pidanud häbi tundma hoopis too mees ise, sest ta aluspesu oli inetu ja hall ning ta meheau kõigest lühike kõnt.

„Mida see pidi tähendama? See auto?“ küsis Peter.

„Oh, pidurituled olid läbi,“ vastas Kate. Tal oli kergem valetada. Ta tundis piinlikkust. Ta peletas mehe ja tema sinise Fordi mõtteist. „Kas kutsusid kogu tiimi kuriteopaigale?“ küsis ta hoopis.

„Muidugi,“ vastas Peter. „Pärast seda, kui olin sinule helistanud, helistas mulle politseiülema asetäitja Anthony Asher. Ütles, et kui see mõrv on seotud Surmaputkega, pruugib mul vaid küsida ja ma saan oma kasutusse kõik vajalikud ressursid.“

Ta sõitis ringteele neljanda käiguga ja keeras ära Crystal Palace'i pargi poole. Peter Conway oli karjääripolitseinik ja Kate'il polnud kahtlustki, et selle juhtumi lahendamine viib mehe edutamiseni komissariks või isegi ülemkomissariks. Peter oli olnud kogu Londoni politsei ajaloos kõige noorem uurija, kes oli edutatud peainspektoriks.

Aknad muutusid uduseks ja Peter lülitas soojenduse sisse. Kondensatsioonikaar tuuleklaasil taandus. Kate tabas majade vahel Londoni tulesäras panoraami. Taeva mustal kangal särasid miljonid tulukesed, mis sümboliseerisid miljonite kodusid ja kontoreid. Kate mõtiskles, milline neist võiks küll kuuluda Nine Elmsi inimsööjale. *Mis siis, kui me ei saagi teda kätte?* mõtles Kate. *Politsei ei leidnud ka Rappija Jacki ja tol ajal oli London võrreldes praegusega tibatilluke.*

„Kas valge kaubiku kohta on mingit täpsemat infot?“ küsis Kate.

„Kutsusime veel kuus meest jaoskonda, aga nende DNA ei klapi meie mehe omaga.“

„See, et ta jätab ohvritele oma DNA, pole mitte hooletus ega kontrolli puudumine, vaid viitab sellele, nagu ta märgiks oma territooriumi. Nagu koer.“

„Sa siis arvad, et ta tahab, et me saaksime ta kätte?“

„Jah ... Ei ... Võimalik.“

„Ta käitub nii, nagu oleks võitmatu.“

„Tema ise *arvab*, et ta on võitmatu. Aga ta vääratab. Nii on see alati,“ vastas Kate.

Nad keerasid Crystal Palace'i parki sisse põhjapoolselt teelt, mille otsal seisis politseiauto. Neile anti märku, et nad sõidaksid edasi. Nad liikusid mööda pikka sirget kruusateed, mis oli mõeldud üksnes jalakäijatele. Kahel pool teed kasvasid suured tammed, mis langetasid lehti. Lehed langesid krabinaga auto tuuleklaasile ja jäid klaasipuhastajate alla kinni. Taamal paistis sihvakat Eiffeli torni meenutav tohutu suur Crystal Palace'i telemast. Tee lõppes pika muruplatsi ees paikneva väikese parklaga. Muruplats, mille taga kõrgus mets, oli piiratud politseilindiga. Platsi keskel asuv teine lint ümbritses pimeduses kumavat valget kohtuekspertiisi telki. Teise lindi kõrval seisis kohtupatoloogi kaubik, neli politseiautot ja politsei suur valge tugibuss.

Kohas, kus parkla kohtus muruga, laperdas välimine politseilint tuules. Peterile ja Kate'ile tuli vastu kaks mundripolitseinikku: keskealine mees, kelle õllekõht rippus üle püksivärvli, ja pikka kasvu kõhetu noormees, kes nägi välja, nagu oleks äsja koolipingist tõusnud. Kate ja Peter esitasid vanemale mehele oma ametitõendi. Ametitõendeid uuriva mehe silmi varjutasid lõtvunud laud ning ta meenutas Kate'ile kameeleoni. Mees andis neile dokumendid tagasi ja läks politseilinti tõstma, kuid jäi kumava telgi poole vaadates kõhklema.

„Midagi sellist pole ma kogu oma politseikarjääri jooksul näinud,“ ütles ta.

„Kas teie jõudsite sündmuskohale esimesena?“ küsis Peter. Ta ootas kärsitult, et mees tõstaks ometigi kord lindi üles, aga ise ei tahtnud ta seda ka teha.

„Jah. Olen konstaabel Stanley Gresham. Ja minu paarimees on konstaabel Will Stokes,“ ütles ta, osutades noormehele, kes tegi ühtäkki grimassi, eemaldus ja oksendas üle politseilindi. „Tema esimene tööpäev,“ lisas Gresham pead vangutades. Kate saatis oksendavale noormehele, kelle suust rippusid ilajoad, kaastundliku pilgu. Peter võttis taskust puhta valge taskuräti ja Kate arvas, et ta ulatab selle noormehele, aga Peter kattis sellega hoopis oma nina ja suu.

„Siin nähtust ei tohi mitte kellelegi sõnagi rääkida,“ andis Peter korralduse.

„Aga muidugi, *sir*.“

Peter lehvitas politseilindi poole sõrmi. Stanley tõstis lindi üles, Peter ja Kate pugesid selle alt läbi ning sammusid laugjat murunõlva mööda teise politseilindi poole, kus neid ootasid uurija Cameron Rose ja inspektor Marsha Lewis. Sarnaselt Kate'iga oli ka Cameron üle kolmekümne. Marsha, kes oli viiekümnendates eluaastates tugeva kehaehitusega naine, oli neist kõigist kõige vanem. Ta kandis musta pükskostüümi ja pikka musta mantlit. Ta hõbedased juuksed olid lõigatud lühikeseks ja ta hääli oli suitsetajale omaselt kähe.

„*Sir*,“ tervitasid nad kooris.

„Mis siin sünnib?“ küsis Peter Marshalt.

„Kõik parki toovad teed on suletud ja lasin tuua kohale abi jõud, kes hakkavad otsima maapinnalt asitõendeid ja käima ükselt uksele. Kohtupatoloog on juba kohal ja valmis meiega rääkima,“ ütles Marsha.

Cameron oli neist kõigist pikem ja kõhna kehaehitusega. Ta polnud jõudnud riideid vahetada ning nägi teksades, botas-tes ja rohelistes talvejopes välja pigem teismelise noormehe kui politseiuurijana. Kate mõtles, et huvitav, millega ta oli küll parasjagu tegelenud, kui ta kuriteopaigale välja kutsuti. Võib arvata, et ta saabus koos Marshaga.

„Kes meie patoloog on?“ küsis Peter.

„Leodora Graves,“ vastas Marsha.

Telgis, kus särasid silmipimestavad tuled, oli palav. Väikest kasvu läbitungiva pilguga tumedanahalisel kohtupatoloogil Leodora Gravesil oli kaasas kaks assistenti. Porisel murul lamas kõhuli alasti tüdruk. Ta pea oli kaetud kilekotiga, mis oli ta kaela ümber kõvasti kinni seotud. Tüdruku hele nahk oli porine ja verine ning kaetud sisselõigete ja kriimudega. Ta reitel ja tuharatel oli mitu sügavat hammustusjälge.

Kate, kes valge kaitseriietuse ja maski all juba higistas, seistas surnukeha kõrval. Pingule tõmmatud telgi kangale pladises vihm, mis sundis Leodorat häält tõstma.

„Surnukeha asend on kunstlik. Ta on pandud paremale küljele, parem käsi pea alla. Vasak käsi on välja sirutatud. Selja alaosas – tuharatel ja reitel – on kuus hammustusjälge.“ Ta osutas kõige sügavamatele, mis paljastasid lausa selgroo. Leodora tõstis ettevaatlikult tüdruku pea: kaela ümber oli seotud tugevalt peenike nõör, mis lõikas nüüdseks tursunud nahka. „Pöörake tähelepanu sõlmele.“

„Ahvirusika sõlm,“ tõdes Cameron, kes avas nüüd esimest korda suu. Ta paistis vapustatud. Kuigi kaitseriietuse maskid varjasid nägusid, märkas Kate kolleegide silmis ärevust.

„Jah,“ kinnitas Leodora, võttes kinnastatud käega sõlmest. Sõlm meenutas tillukest lõngakera, sellist asja on masinaga peaaegu võimatu järele teha.

„See on tema. Nine Elmsi inimsööja,“ lausus Kate veel enne, kui sai sõnasabast kinni.

„Lahangu käigus on täpsemalt näha, aga ... jah,“ kinnitas Leodora. Vihmasadu oli muutunud tihedamaks ning põristas

telgi katusele, nagu oleks see trumm. Leodora langetas tüdruku pea tagasi käele. „Kehavedelikud viitavad vägistamisele. Ja teda piinati: löiguti terava esemega, põletati. Põletushaavad on näha nii käsivartel kui ka reite väliskülgedel. Esmapilgul tundub, et need on tekitatud sigaretisüütajaga.“

„... mis võib pärineda valgest Citroën Dispatchi kaubikust,“ täiendas Kate. Peter saatis talle karmi pilgu. Talle ei meeldinud, kui jutule segati vahele.

„Surma põhjus?“ küsis Peter.

„Pean lahangu tegema, aga mitteametlikult võin juba praegu öelda, et lämbumine pähe seotud kilekoti tagajärjel. Ta näol ja kaelal on täppverevalumite jäljed.“

„Täna, Leodora. Ootan su lahangutulemusi. Loodetavasti õnnestub meil see vaene naine kiiremas korras identifitseerida.“

Leodora andis assistentidele märku, et toodaks sisse kokkupandav kandraam ja tuliuus läikiv laibakott. Kandraam asetati surnukeha kõrvale ja naine keerati selle peale. Naise alasti keha esiosal olid väikesed ümmargused põletushaavad ja kriimud. Oli võimatu öelda, milline ta oli välja näinud – ta nägu kile all oli groteskne ja moondunud. Tal olid suured helesinised silmad, mis olid surmas muutunud piimjaks ja liikumatuks. Pilk naise silmades pani Kate'i värisema. Selles puudus iga sugune lootus. Tema pilku oleks just nagu tardunud mõte, mis jäi viimaseks. Ta oli teadnud, et sureb.

KOLMAS PEATÜKK

Pärast niigi pikka ja rasket päeva oli Kate noore naise ränkade vigastustega keha nägemisest häiritud ja kurnatud, aga selliste mõõtmetega juurdlus pidi edenema kiirel tempol. Niipea, kui nad olid telgist lahkunud, saadeti Kate Thicket Roadile ükselt uksele käima. Thicket Road oli pargist läände jääv pikk puudega ääristatud tänav, mille mõlemal poolel olid ilusad eramud.

Kuigi küsitlejaid oli kokku kaheksa, kulus kõigi majade läbi käimiseks ligemale viis tundi ja vihm ei teinud elu sugugi kergemaks. Olulisim küsimus, mida nad esitasid – *kas te olete näinud Citroën Dispatchi 1994. aasta mudelit ja/või kedagi, kelle käitumine tundus kuidagi kahtlane?* –, tekitas Thicket Roadi elanikes hirmu ja äratas huvi. Ajakirjandus oli valge kaubiku otsinguid laialdaselt kajastanud, aga politsei ei tohtinud juhtumi kohta üksikasju avaldada. Sellest hoolimata oli enamikule Kate'i küsitletuist selge, et Kate tegeleb Nine Elmsi inimsööja juhtumiga, ja inimestel olid selles oma seisukohad, küsimused ja kahtlused. See kõik tõi kaasa lõputuid niite, mida tuli lähemalt uurida.

Pisut pärast südaööd kutsuti Kate ja tema tiim jaoskonda. Noore naise surnukeha oli nüüdseks surnukambris ja ootas lahangut ning Crystal Palace'i pargis takistas asitõendite otsimist kehv nähtavus ja paduvihm, nii et kõigile anti korraldus töö ööseks lõpetada ja jätkata hommikul.

Kolleeg, kellega Kate oli koos olnud, istus Londoni põhja-ossasse viivasse bussi, nii et Kate jäi parki üksi. Ta tahtis just kutsuda välja takso, kui taamal oli näha autotulede vilkumist ja ta märkas talle lähemale kõndivat Peterit.

„Vajad küüti?“ küsis Peter. Ka tema oli läbimärg ja väsinud ning Kate andis talle plusspunktid selle eest, et ta kääris käised üles ega istunud tugiautos, kohvitops käes. Kate vaatas pargis ringi. Näha oli veel kolme politseiautot, aga võis arvata, et need kuulusid neile, kes pidid jääma ööseks parki valvama.

Peter märkas Kate'i kõhklust.

„See pole mingi probleem ja sa jätsid oma kotid minu autosse,“ ütles Peter. Kuna paistis, et Peter ei ilmutanud tema koju viimise asjus liigset indu, oli Kate varmam pakkumist vastu võtma.

„Täna. See oleks sinust küll kena,“ vastas Kate. Ühtäkki ihkas ta kuuma duši alla, teed ja röstsaiat, millele oli määritud paksult peale võid ja mett – ning siis oma sooja voodisse minna. Peter avas auto pagasiluugi ja võttis pesumaja kotist virna käterätte.

„Täna,“ ütles Kate käterätti vastu võttes. Ta pani selle õlgadele ja sikutas märjad juuksed rätiku alt välja. Siis avas ta auto ukse ja märkas, et söögikott oli endiselt põrandal. Peter avas juhipoalse ukse ja seejärel kindalaeaka. Ta sobras seal ringi, tõstis välja auto käsiraamatu ja võtmepundi, kuni leidis lõpuks niiskete salvrätide karbi. Ta pühkis kähku käed ja pistis kasutatud lapid istme alla.

„Kas otsingud andsid mingeid tulemusi?“ küsis Kate.

„Mõned kiud, konid, üks jalats – aga tegu on ju pargiga. Kes teab, kellele need võivad kuuluda.“

Peter asetas kõrvalistmele käteräti ja toppis selle servad istme ja seljatoe vahele, võttis istmete vahelt termose ja ulatas sellele Kate'ile, siis kattis ta ka juhiistme korralikult käterätiga. Kate'ile tegi see nalja. Ta õiendas nii asjalikult, nägi vaeva, et improviseeritud istmekatted püsiksid ikka korralikult paigal.

„Sa oled vist esimene inimene, kes on üritanud katta auto istet sama korralikult, nagu haigemajas topitakse tekke madratsi alla,“ märkis Kate.

„Me oleme läbimärjad ja auto on uus. Sa ei kujuta ette, millist võitlust ma pidin selle saamiseks pidama,“ vastas Peter pahuralt.

See oli tol õhtul esimene kord, kui Peter ilmutas mingeidki emotsioone. Märjaks saamise ohus autoistmed tegid ta tõeliselt ärevaks. Ei tea, kas pikka aega politseis töötamine avaldab kõigile sellist mõju, arutles Kate endamisi. Sa üritad peletada mõtteist kõik jubedused ja muretsed pisiasjade pärast.

Sõit Deptfordi möödus vaikuses. Kate vahtis aknast välja. Ühest küljest üritas ta vabaneda õhtul pargis nähtud pildist, mis ei tahtnud ta silme eest kaduda, teisest küljest üritas ta seda mitte teha. Et ta ei unustaks tüdruku nägu, et iga viimane kui detail oleks ta ajus salvestatud.

Kate elas kohe Deptford High Streeti lähedal. Tema korter asus esimesel korrusel majas, mis kujutas endast pikka poerivi. Korterrisse pääses löökauke täis kruusakattega parklast ja Peteri auto hüples ja põntsus vett täis aukudest läbi sõites. Peter peatas auto Kate'i ukse ees, mille kohal oli lääpas varikatus. Kohe sealsamas oli Hiina restorani tagumine uks, mille kõrval kastivirnad tühjade karastusjoogipudelitega. Peteri auto tuled helkisid hoone heledalt seinalt vastu, valgustades auto sisemuse.

„Täna küüdi eest,“ ütles Kate ust avades. Ta pidi astuma autost väljudes pika sammu, et mitte sattuda suurde porilompi. Peter ulatas talle söögikoti.

„Ära seda unusta. Ja homme ole kell kümme jaoskonnas.“

„Näeme.“

Kate võttis koti ja sulges auto ukse. Auto tuled valgustasid parklat, kui Kate otsis taskust võtit ja avas oma korteri ukse. Siis oli ta pimeduses. Ringi keerates nägi ta ära sõitva auto tagatulesid. Ta oli teinud idiootliku vea ja maganud oma ülemusega, aga pärast seda, kui ta oli näinud surnud noort naist ja mõistnud, et mõrvar on endiselt vabaduses, tundus tema mure täiesti tähtsusetuna.

NELJAS PEATÜKK

Korteris oli külm. Väikese köögi aken avanes parklasse ja Kate tõmbas enne tule süütamist kähku aknakatte ette. Ta seisis duši all seni, kuni soojus hakkas taas kontidesse imbuma, siis tõmbas ta hommikumantli selga ja läks tagasi kööki. Keskküte pumpas radiaatoritesse kuuma vett ja köögis muutus soojemaks. Ühtäkki kohutavat nälga tundes tahtis ta võtta kotist mikrolaineahjus soojendatava lasanje, aga kõige peal olid Peteri võtmed ja tema autos olnud termos. Kate pani termose kapile ja tõstis köögi seinatelefonu toru, et saata Peteri piiparisse teade. Polnud vaja, et Peter sõidab kogu tee koju ja avastab alles siis, et tal pole võtmeid. Ta tahtis just numbri valida, kui ta pilk langes võtmetele, mis olid tal endiselt käes. Võtmeid oli neli. Kõik olid suured ja vanad.

Peter elas Peckhami läheduses uues korterelamus. Maja välisuksel oli snepperlukk. Ta mäletas seda selgelt tollest ööst, kui Peter oli kutsunud ta enda juurde õhtust sööma. Ta oli seisnud ukse taga ja kõhelnud, vahtinud lukku ja mõelnud: *Mida kuradit küll teha? Esimesel korral olin ma juua täis. Nüüd olen kaine ja olen tagasi, et saada veel.*

Võtmed, mida ta käes hoidis, olid mõeldud tavalisele ukselukule ja ümber võtmerõnga oli seotud nõör. Nõör oli peenike, punase-sinisekirju lõimega. Tugev ja korralik nõör. Ta keeras nõöri teistpidi. Selle otsas oli ahvirusika sõlm. Kate asetaski telefonitoru tagasi hargile ja jäi võtmeid vahtima.

Tal oli tunne, just nagu õõtsuks põrand jalge all, ning juuksed kuklas tõusid püsti. Ta sulges silmad: ta silme ees välkusid kuriteopaikades võetud fotod surnud tüdrukutest. Neile

olid kotid kõvasti pähe tõmmatud, nii et need olid vaakumis ja moondasid nägusid. Ning kotid olid seotud kinni samasuguse sõlmega. Kate avas silmad ja vahtis võtmeid ja ahvirusika sõlme.

Ei. Ta on omadega läbi ja haarab õlekõrrest.

Ta tõmbas tooli ja istus köögilaua äärde. Mida ta teab Peterist väljaspool tööd? Peteri isa oli surnud. Ta oli kuulnud midagi selle kohta, et Peteri ema on vaimuhaige ja viibib haiglas. Peteril oli olnud üsna nigel lapsepõlv ja ta oli üritanud sellest välja rabeleda; Kate teadis, et Peter oli uhke, et tal oli see õnnestunud. Ülemused pidasid temast lugu. Tal polnud elukaaslast ega abikaasat. Ta oli abielus oma tööga.

Mis siis, kui võtmed on mõne sõbra omad? Või ema omad? Need on sellised võtmed, millega avada suur uks või raske tabalukk. Nad olid arutlenud, et mörvaril on vaja kohta, kus kaukikut ja ohvreid hoida. Laoruumi või suurt garaaži. Kui Peteril oleks laoruum, siis oleks ta seda maininud, ja Kate mäletas, kuidas Peter oli kurtnud, et maksab parkimiskoha eest maa-aluses parklas terve varanduse ja garaaži majas pole.

Ei, päev oli olnud pikk ja raske ja tuleb minna magama.

Kate pani võtmed köögikapile ja võttis kotist lasanje. Ta emaldas pakendi ning pani väikese plastist karbi mikrolaineahju ning sisestas taimerile kaks minutit. Ta käsi püsis taimeril kohal.

Ta mõtles hetkele, kui nad olid kaasanud eksperdi, pensionile jäänud skautmasteri, kes oli neile ahvirusika sõlmest lähemalt rääkinud. Selle sõlme eripära seisnes selles, et seda oskas siduda üksnes teatud kogemustega isik. Ahvirusikas tehti nõõri otsa ehissõlmeks, aga ka raskuse pärast, mille tõttu oli nõõri lihtsam visata. Sõlme nimi tulenes sellest, et see meenutas väikest rusikat või käppa.

Lasanje keerles pikkamööda mikrolaineahjus.

Pensionil skautmaster oli neile rääkinud, et enamik poisse õpib sõlmi tegema skaudina. Ahvirusika sõlmel polnud erilist praktilist väärtust, seda sõlmisid peamiselt entusiastid. Kõik juurdlusruumis olnud olid üritanud eksperdi juhendamisel sõlme siduda, aga see õnnestus üksnes Marshal. Peter oli haledalt läbi kukkunud ja visanud veel selle üle nalja, milline kobakäpp ta on.

„Ma õppisin alles kaheksa-aastasena ise kingapaelu siduma!“ oli Peter kurtnud. Kõik kolleegid olid selle peale naernud ja Peter oli katnud piinlikkust teeseldes näo kätega.

Võtmed olid vanad, pisut roostes. Neid oli õlitatud, et need oleksid töökorras. Nöör läikis kohati ja ahvirusikas paistis vana. Sellesse oli imbunud õli ja mustust.

Kate näris küüsi ega märganudki, et mikrolaineahi oli piibitanud valjult kolm korda, andmaks märku, et roog on soe.

Kate istus laua äärde. Esimesed kolm ohvrit olid olnud kooliõpilased vanuses viisteist kuni seitseteist. Nad kõik olid röövitud neljapäeval või reedesel päeval ja nende surnukehad leiti järgmise nädala alguses. Ohvrid olid olnud sportlikud ja kõigil kolmel juhul olid nad röövitud teel trennist koju. Röövid olid olnud nii hästi toime pandud, et mõrvar pidi nende asukohast väga täpselt teadlik olema, ta oli neid ilmselt varitsenud.

Politsei olid küsitlenud kõikide linnaosade kehalise kasvatusõpetajaid ja toonud mõned neist vestlusele. Sama lugu meessoost õpetajatega, kelle nimele oli registreeritud valge Citroën Dispatchi kaubiku 1994. aasta mudel. Mitte ühegi DNA ei klappinud. Siis olid nad võtnud ette ohvrite vanemad ja vanemate sõbrad. Võrk läks üha laiemaks ja teooriad selle kohta, kuidas ohvreid mõrvariga seostada, üha pöörasemaks. Kate mäletas küsimust, mis oli juurdlusruumis valgele tahvlile kirjutatud.

KES OLID KOOLIS OHVRITEGA KONTAKTIS?